కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

ఒక్కోసారి సంవత్సరాల తరబడి జీవితంలో చెప్పుకోదగ్గది ఏదీ జరజరగదు. ఏటిలో ఇరుక్కుపోయిన నీటిలా విసుగుపుడుతుంది మనసుకు.

ఎందుకు జరుగుతుందో కానీ గభాలున ఊహించనివేవో జరిగిపోయి.... ఒక్కరోజులోనే జీవితం ఏమైపోతుందో అనేంత భయమేసేస్తుంది. జలపాతంలోకి వచ్చేసాక ఇక ఆగి ఊపిరి పీల్చుకోవాలనుకోవడం నదికి మూర్ఖత్వమే అవుతుంది. వివేకానందను చూసినప్పటినుంచీ తనలో ఏదో జలపాతం మొదలైనట్లు అనిపించింది రాధికకు. ఈ విషయం ఎవరితోనైనా చెప్పుకోవాలి అనే ఆశ, ఆత్రుత. చైతన్యను చూసిన సంతోషమో, వివేకానందలోని అమాయకత్వానికి ముచ్చటో... ఆమెలో ఒకటే ఉద్వేగం. ఈ భావనను అదుపు చేసుకుని మూడు రోజుల తర్వాత చేయవలసిన సర్జరీలకు సంబంధించిన పేషెంట్లను పరీక్షించి, హాస్పిటల్‌లో మొదటి రోజు డ్యూటీ ముగించుకుంది. బయటపడగానే తన సెల్‌ఫోన్ అందుకుని రాజుకు డయల్ చేసింది. 'యూజర్ బిజీ' అని సింగిల్ రింగ్‌తో సంకేతం వచ్చింది. చేసేదేమీ లేక మెసేజ్ పెట్టింది- ఇంటికి వెళుతున్నాను, ఎప్పుడొస్తావని. రొదపెడుతున్న సాయంత్రం ట్రాఫిక్‌లోకి కారు తీయగానే చాలాకాలం తర్వాత నిస్తేజమైన జీవితం గడుపుతున్న అనుభూతి కలిగింది ఆమెకు.

అమాంతంగా ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయి అక్కడినుంచి చూస్తే....

తాను ఎవరు?

ఈ చిందరవందర ట్రాఫిక్‌లో తనదీ ఒక కారులో ఇరుక్కుని సాగిపోతున్న జీవితమే కాదా? అసలు ఎందుకు అందరూ ఇలా హడావుడిగా బతికేస్తున్నారు? దేనికోసం? ఎవరైనా ఎవరని? ఈ మనుష్యులలో ఎవరైనా ఇలా చర్చించడం జరగకపోతే ఈ ప్రపంచం ఏమైనా ఆగిపోతుందా? నేను ఇప్పుడు ఉన్నాను. హఠాత్తుగా నేను లేకపోతే ఏమైపోతుంది ఈ ప్రపంచం? చాలా ఏళ్ళ క్రితం ఇంటర్మీడియట్ అప్పుడు ఇలాంటి ఆలోచనే కలిగింది రాధికకు. అమీబా, యూగ్లీనా అనే ఏక కణ జీవరాశుల గురించి చదివినప్పుడు. 'అమీబా'. దాని జీవితం ఒక్క కణమే దాని అవతారం. ఆ ఒక్క కణానికి కూడా ఒక నిర్దిష్టమైన రూపు అంటూ లేదు. తన జీవన పయనంలో అనుక్షణం మారిపోతుంటుంది. కానీ ఆ కాస్తంత జీవికీ ఆకలి, ఆహారం, బతకాలనే తపన.... అవన్నీ చాలదన్నట్లు 'రీ ప్రొడక్షన్ కూడా.' మనిషిలానో మిగతా చాలా ప్రాణుల్లానో మరొకరితో జతకట్టకుండా తనే అమాంతంగా రెండు ముక్కలై మరో కొత్త అమీబాకు జన్మనిస్తుంది.

"అంటే... మనం ఇంతసేపూ చదివింది ఒక్క అమీబా గురించి కాదా సార్. రెండు అమీబాలు ఒక్కదానిలా అతుక్కుని ఉన్నాయా?" రెండు జడలు వేసుకున్న పదహారేళ్ళ అమ్మాయిగా తను బోటనీ లెక్చరర్‌ను ప్రశ్నిస్తూ లేవగానే క్లాసులో అందరూ ఘొల్లుమన్న క్షణం రాధిక జ్ఞాపకాల్లో తేటపడింది.

"కాదమ్మాయ్! ఒకటి రెండుగా అవ్వటమే 'బైనరీ ఫిషన్' ఇట్ జస్ట్ డివైడ్స్ ఇట్స్ జెనెటిక్ మ్యాటర్ ఇన్ టు టూ" ఓపికగా సమాధానం ఇచ్చిన తన ఫేవరెట్ సైన్సు మాస్టారు గుర్తుకు వచ్చాడు రాధికకు.

"మరి ఒకటి రెండు అయినప్పుడు ఇంతకు ముందు ఉన్న పేరెంట్ అమీబా ఏమైపోయినట్లు సార్?" మొండిగా ప్రశ్నించిన రాధికకు సమాధానం చెప్పలేక ఆ సైన్సు మాస్టరు తికమకపడితే, పుస్తకాల్లో ఉన్నది బట్టీపట్టి పరీక్షల్లో రాసేసి మరచిపోక ఈ శాస్త్ర చర్చలెందుకని స్నేహితులందరూ ఆమెను విసుక్కున్నారు... ఒక్క సోడాబుడ్డి కళ్ళజోడు వేసుకున్న అబ్బాయి తప్ప.

"ఏమైందిలా అదోలా ఉన్నావ్?" చపాతీలు పెడుతూ అడిగింది పూర్ణిమ రాధిక పరధ్యానం గమనించి. రాజు కంపెనీ పనికోసం చెన్నై వెళుతున్నానని చెప్పడంతో త్వరగా భోంచేసి నిద్రపోదామనుకున్న రాధిక జ్ఞాపకాలతో నిముషాలు గడిపేస్తోంది. అమ్మా, నాన్న, పరిచయం అయిన సిటీ... అందరి మధ్యలోనే ఉన్నా చాలా పరాయిగా అనిపిస్తోంది ఆమెకు మళ్ళీ ఈ రోజు. విదేశాల్లో ఎక్కువకాలం ఉండి ఉండి స్వదేశమంటే విసుక్కునే ఎన్.ఆర్.ఐలా అయిపోయానా అని తన గురించి తానే అనుమానపడింది.

"మీరు అక్కడ ఉండేప్పుడు కూడా ఇలా విడివిడిగానే భోంచేసేవారా" అమాయకంగా అడిగింది పూర్ణిమ. "లేదులేమ్మా... అక్కడ పాపం తనే వంటకూడా చేసేవాడు అప్పుడప్పుడూ..." రాజును వెనకేసుకొస్తూ ఇక ఆ విషయం మాట్లాడటమెందుకన్నట్లు టీవీ ఆన్ చేసింది రాధిక.

"సరే కానీ, ఇంతకీ తను పెడుతున్న కంపెనీలో లాభాలు ఏ మాత్రం ఉంటాయి?" ఆమెకు వడ్డిస్తున్నట్లే పక్కన కూర్చుని అడిగింది పూర్ణిమ.

"సాఫ్ట్‌వేర్ ఇండస్ట్రీ ఎప్పుడు ఎటు వెళుతుందో తెలియదు కదా. చెప్పడం కష్టమమ్మా" తల్లి వేపు చూడకుండానే సమాధానం చెప్పింది రాధిక.

"నేను మొన్న మాట్లాడాను రాజుతో. మళ్ళీ అమెరికాకు వెళ్ళిపోతే బావుణ్ణేమో అనికూడా అన్నాడమ్మాయ్" అంతసేపూ వెనకగా సోఫాలో కూర్చుని వారపత్రిక అడ్డుపెట్టుకుని అంతా వింటున్న నారాయణమూర్తి లేచి రాధికకు మరోపక్క చేరాడు.

వాళ్ళ ప్రవర్తన అర్థం కాలేదు రాధికకు. "నాతో అలా ఏం అనలేదే?" భృకుటి ముడివేసింది. ఉద్యోగం చేయడం కన్నా స్వతంత్రంగా కంపెనీ పెట్టుకుని బాస్‌లా ఉండాలనే రాజు కోరిక ఆమెకు తెలియనది కాదు.

"అంటే... ఖచ్చితంగా వెనక్కు వెళ్ళిపోవాలి అనికాదు... ఏదో డల్‌గా కనిపించారు" తల్లిమాటలు విని రాజును తాను క్రిందటి రోజు చూసినప్పుడు ఎలా ప్రవర్తించాడో అని గుర్తుచేసుకుంది రాధిక. నవ్వుతూనే ఉన్నాడే?

"ఏమైనా 'ఇన్వెస్ట్‌మెంట్ ప్రాబ్లమా' అని అడిగాను కూడా" నారాయణమూర్తి ఏం చెబుతున్నాడో రాధికకు అర్థం అయ్యింది. తమకు ఏమైనా ఆర్థిక సహాయం కావాల్సి వస్తే అందుకు ఏర్పాట్లు చేయడంలో ఆయనకు ఒకరకమైన తృప్తి. 'ఈగో సాటిస్ఫాక్షన్' కూడా.

"నాన్నా, అలాంటిదేం ఉండదు. నాకు తెలియదా?" ఇక మాటల్లేవు అన్నట్లు టీవీ వేపే సారించింది. ఏదో కొత్త తెలుగు సినిమా పాట. లేని ఉత్సాహం తెచ్చుకుని చూసింది.

రాజు ఏమిటీ... బిజినెస్ విషయాలు వద్దన్నా చెప్పి చెవి ఊదరగొట్టేవాడు... ఇలా అమ్మా నాన్నలముందు డల్‌గా మాట్లాడటమేమిటి? భోజనం పూర్తిచేసి మెసేజ్ చేసింది అతనికి... 'టుమారో వి విల్ టాక్ ఫర్ సమ్ టైం' అని.

మెసేజ్ టైప్ చేసుకున్నప్పుడు ఆమెకే నవ్వు వచ్చింది. మరీ ఇద్దరం ఫోజు పోతున్నామా? లేని బిజీతనాన్ని లైఫ్‌కు ఆపాదించుకుని? సరదా కబుర్లకూ టైం కుదరట్లేదు, పోనీ ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడుకోవాలన్నా అప్పాయింట్‌మెంట్సు? అయినా

తానేనా ఇలా మారిపోయింది? అయినా మాట్లాడటానికి పర్మిషన్ అడగటమేమిటి? ఆ ప్రశ్న మళ్ళీ పదహారేళ్ళ ప్రాయం నాటి సంఘటనలోకి లాక్కెళ్ళింది ఆమెను.

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ రాధికా... నేను కొంచెం మాట్లాడొచ్చా?" ఒక సాయంత్రం కాలేజ్ నుంచి వెలుపలకు వస్తున్న తనను సోడాబుడ్డి కళ్ళజోళ్ళ అబ్బాయి వినయంగా పిలవడంతో ఆశ్చర్యపోయింది ఆమె. అతను తన క్లాస్‌మేట్ ప్రవీణ్. మామూలుగా అయితే అతడిని ఎవ్వరూ పెద్దగా పట్టించుకోరు. కానీ రాధికకు అతడంటే కాస్తంత ఆసక్తి. చాలా తెలివైనవాడని. క్లాసు ఫస్ట్ వస్తుంటాడని. మిగతా క్లాసంతా అతడిని ఒక 'ముద్దపప్పు' అనీ, చదువుకుని ఏ స్టేట్‌ర్యాంకో తెచ్చుకుని విదేశాలకు ఎగిరిపోయే రకం అనీ ఎగతాళి చేసి, ఆ అల్లరికి కూడా అతను బదులు ఇవ్వకపోవడంతో విసిగి ఊరుకుని వదిలేసారు. ఆ 'ముద్దపప్పు' అనే వర్ణన, అతని సోడాబుడ్డి కళ్ళజోళ్ళు, తనకూ అతనికీ మధ్య ఉన్న మార్కుల తేడా తప్ప మరేమీ తెలియదు రాధికకు. ఎప్పుడూ మాట్లాడింది కూడా లేదు.

"ఏంటి ప్రవీణ్" తమను ఎవరైనా చూస్తున్నారా అన్నట్లు చుట్టూ పరిశీలించి అడిగింది రాధిక. ఇంటర్ మీడియట్ పిల్లలంతా గోలగోలగా వెళుతున్న ఆ దారిలో ఎవరి గొడవలో వాళ్ళు ఉన్నారు. ఆ అబ్బాయి కళ్ళల్లో కూడా బెరుకు. పెదవులు ఎండిపోయినట్లున్నాయి.

"అమీబా గురించి నువ్వు ఒక డౌట్ అడిగావ్ కదా" వణుకుతున్న గొంతుతో అడిగాడు ప్రవీణ్.

అయితే ఏమిటన్నట్లు చూసింది రాధిక. "నాకూ అదే డౌట్ ఎప్పటినుంచో ఉంది" కళ్ళు మెరుస్తుండగా అన్నాడు ఆ అబ్బాయి.

సంతోషం అనిపించి నవ్వింది రాధిక. కానీ అంతకు మించి ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు. ప్రవీణ్ అందుకున్నాడు..

"కానీ నా డౌట్స్ అంటే నాకే భయం. ఎవ్వరినీ అడగను. అడిగితే నవ్వుతారని" రాధిక నవ్వలేదు.

అతనికి ధైర్యం పెరిగింది. "నువ్వు డౌట్ అడిగినప్పుడు కూడా అందరూ నవ్వారు కదా. అలాగే... చిన్నప్పటి నుంచీ నేను ఏదో ఒకటి అడుగుతుంటే అందరూ వెక్కిరిస్తారు"

జాలి పడలేదు రాధిక. అతని బాధ ఆమెకు పరిచయమే. **వెక్కిరింతకు గురైన ఇద్దరు పిల్లలు కలుసుకుంటే తొందరగా స్నేహితులైపోతారు.**

"ఈసారి అలాంటి డౌట్స్ ఇంకేవైనా వస్తే ఎవ్వరు నవ్వినా భయపడకుండా నాతో చెపుతావా?" ఆశగా అడిగాడు ప్రవీణ్.

"మరి నీ డౌట్స్ నువ్వు చెప్పవా?"

వాళ్ళ మధ్య మాటలు పెరిగాయి.

"అరిస్టాటిల్ బయోజెనిసి థియరీ చెపుతాడు కదా. అవునూ ఫిజిక్స్‌లో క్వాంటమ్ థియరీలో..." మాటలు తొలుచుకుపోయాయి.

కొన్ని నెలల్లోనే నాన్న ఇచ్చే పాకెట్ మనీలోంచి రూపాయి రూపాయి కూడబెట్టి అతని కోసం ఒక పెన్ కొనిచ్చింది. అతను ఒక స్కాల్పెల్ ఇచ్చాడు, ప్రాక్టికల్ పరీక్షలో కప్పలను అందుతోనే కోయమని. బాగా చదువుకుని పెద్దయాక, డార్విన్ జీవసిద్ధాంతానికి ప్రాణమిచ్చిన 'గెలపాగాస్' దీవికి వెళ్ళాలని ప్లాన్ చేసుకున్నారు. ఇంటర్మీడియట్ మొదటి సంవత్సరం పరీక్షలు వచ్చాయి. బోటనీ పరీక్ష రాసి బయటపడ్డాక అదే సెంటర్‌లో పరీక్ష రాస్తున్న ప్రవీణ్ కనిపించడంలేదేమో అని వేచి చూసింది. ఎవరిని అడగగలదు? క్లాస్‌మేట్ అబ్బాయి ఎక్కడా అని వేరొకరిని అడిగితే ఇంకేమైనా ఉందా? ఇంట్లో టెలిఫోన్ ఉన్నా తనకోసం దాన్ని ఉపయోగించుకునేంత పెద్దదాన్నవ్వలేదని బాధపడుతూ మరుసటి రోజు ఎదుర్కోబోతున్న జువాలజీ పరీక్ష కోసం పుస్తకాల్లో మనసును లగ్నం చేసుకుంది. గంటకోసారి ఒక్కొక్క పాఠమే ముగిస్తూ ఆ అబ్బాయి ఎలా చదువుతున్నాడో అనుకుంది. సాయంత్రం ఎండతో ఆకాశం ఎర్రబడిపోతుంటే నారాయణమూర్తి పిలుపు వినిపించింది.

"ఏమ్మా... బాగా రాసావా పరీక్ష?" ఆపిల్ పండ్లు అందిస్తూ కుశలమడిగాడు ఆయన. మామూలు రోజుల్లో ఇంట్లో మనుషులున్నారని కూడా గుర్తులేనట్లు ఉండే ఆయన, రాధికకు పెద్ద పరీక్షలంటే మాత్రం బోర్డర్ దగ్గర సైనికుడిలా అప్రమత్తంగా ఉంటాడు. 'ఏంటి మూర్తిగారూ.... అమ్మాయికి స్టేట్‌ర్యాంకు వచ్చిందటగా' అని కొలీగ్స్ పొగిడితే వినాలని కోరిక. **ఏ మనిషికయినా జీవితంలో ఆశయాలు మారిపోతాయి. యుక్తవయసులో తానేదో సాధించాలి అనుకునే మనిషి అవి జరగనప్పుడు తన పిల్లలు అంతకంటే ఎక్కువ సాధించాలి అనుకోవడం సహజం.**

"అమ్మాయికి పెట్టు" అంటూ పూర్ణిమ చేతికి తాను కొనుక్కొచ్చిన పండ్లు అందిస్తూ "ఎవరమ్మా ఆ అబ్బాయి... మీ క్లాసేనా? ఈవేళ యాక్సిడెంట్లో పాపం చచ్చిపోయింది" అలసటగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు నారాయణమూర్తి.

రాధిక చెవులు అదిరిపడ్డాయి. "ఎవరు నాన్నా?" వణికిన ఆమె గొంతును నారాయణమూర్తి గుర్తుపట్టాడు

"అయ్యో... నీకు తెలీదా? అనవసరంగా చెప్పానే" కణతలు నొక్కుకుని నొచ్చుకున్నాడు.

ఆయన చెప్పకపోతున్నా రాధికకు ఖచ్చితం అనిపించింది. పరీక్ష దగ్గర కనిపించనిది ప్రవీణే. అది అసాధారణమే. ఏదో జరగకపోతేకానీ అతను రాకుండా ఉండడు. ఆ యాక్సిడెంట్‌లాంటిదేదైనా... అతనికి తప్ప ఇంకెవ్వరికైనా ఫర్లేదు అనిపించింది. మనిషిలో ఎంత వద్దనుకున్నా స్వార్థం మరొకరి చెడును కోరుకుంటుంది. 'తన'వారు బాగుంటే చాలు కదా.

"బీసెంటు రోడ్ దగ్గర బస్సు దిగేటప్పుడు స్లిప్ అయ్యి ఒక స్టూడెంట్ చచ్చిపోయాడని పెద్ద గొడవ. మధ్యాహ్నం అంతా ట్రాఫిక్ జామ్. ఇంటర్మీడియట్ ఎగ్జామ్స్ వెళుతూ తొందరలో అతనే దూకుడుగా దూకాడని డ్రైవరు, కాదు డ్రైవరే రాష్ అని జనం, మిగతా స్టూడెంట్స్. మీ కాలేజ్ స్టూడెంటే అని విన్నా పేరు గుర్తులేదమ్మా" ఇక చెప్పేదేమీ లేదన్నట్లు తన గదిలోకి వెళుతూ

"ఏం రోజులో ఏంటో. నువ్వు అవంతా ఏం ఆలోచించకుండా చదువుకో. రేపు ఎగ్జామ్స్‌కు నేనే స్కూటర్‌లో డ్రాప్ చేస్తాను... బస్సులు స్ట్రైకో ఏంటో" గొణుక్కున్నాడు నారాయణమూర్తి.

అరచేతుల్లోంచి జీవం జారిపోయినట్లనిపించింది రాధిక. దేవుడా! చచ్చిపోయాడా? ప్రవీణ్ అయి ఉండడులే. ఇంకెవరో అబ్బాయి. గుర్తుచేసుకుని, ఒక స్నేహితురాలికి ఫోన్ చేసింది, ఆమె అన్నయ్యకయినా విషయం తెలిసుండదా?

"రాధీ ... నీకు తెలుసా.... పాపం ప్రవీణ్" స్నేహితురాలి మొదటి మాటలు వినగానే ఇంకేం వినపడలేదు రాధికకు. అతని ముఖమే పదేపదే గుర్తుకువచ్చింది. సోడాబుడ్డి కళ్ళజోళ్ళ వెనకనుండి అతని కళ్ళు తనతో ఏదో మాట్లాడాలి అని ఎంతగా చూసేవో?

చెమట తుడుచుకుంటూ నిద్రలేచింది. గదిలో ఏసీ మిషన్ ఉనికిని చాటుకుంటూ బుస్సుమంటోంది. మెదడులో ప్రవీణ్ ముఖం ఇరుక్కున్నట్లు తలంతా భారంగా అనిపించిందామెకు. అతను తనకేం అవుతాడో అతను తన చుట్టే మసలుతున్నప్పుడెప్పుడూ తెలియలేదు. చచ్చిపోయాక సరిగా తెలియలేదు. సంవత్సరాలైనా అప్పుడప్పుడూ గుర్తుకు వస్తుంటే అనిపిస్తుంది: అతనంటే చాలా ఇష్టపడ్డానా? చచ్చిపోకుండా ఉంటే ప్రేమించేదాన్నా?

అతని గురించి విన్న రాత్రి ఆమె ఎక్కువసేపు ఏడవలేదు. మహా అయితే కొన్ని నిముషాలు. అతను చనిపోయినందుకు దుఃఖం కంటే కోపం వచ్చింది. సృష్టిమీద. 'నేను బయాలజీ, జెనెటిక్స్‌లో ఎక్స్‌పర్ట్ అయ్యి అసలు ఎవ్వరూ చావకుండా ఏదైనా చెయ్యొచ్చేమో కనుక్కోవాలి. మనిషికి చావే ఉండకూడదు' అనే కసితో బయాలజీ పరీక్ష రాసింది. మెడిసన్‌లో చేరాక శవాలు కోసేప్పుడూ అదే ఆలోచించింది. తన కోపం అర్థరహితమనీ, పసితనపు అమాయకత్వమనీ ఆమె త్వరగానే తెలుసుకున్నా.. ఇప్పుడు అనిపిస్తుంది... ఇన్ని కనిపెడుతున్నారు.... చనిపోయిన వారిని వెనక్కు తీసుకొచ్చేలా ఏదైనా కనిపెట్టొచ్చుకదా అనిపిస్తుంది.

నిద్రపట్టక కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుని తనలాంటి వెర్రి ఆశలు ఉండేవారు ఎక్కడెక్కడ ఏమేం రాసారో అని 'గూగుల్' చూసింది.

ప్రపంచంలో అమాయకులకేం కొదువ లేదు.

ఎంతటి మేధావిలో అయినా పసివాడి కోరికలు, అర్ధరహితమైనవి ఉంటాయి. ఇంటర్‌నెట్‌లో పోగై ఉన్న ఆ అమాయకుల బ్లాగులు చదువుతుండగ కాలింగ్ బెల్ చప్పుడుతో జ్ఞాపకాల లోకం నుంచి బయటపడింది రాధిక.

"అదేంటి నువ్వు నిద్రపోలేదా?" తలుపు తీసిన ఆమెను చూసి ఆశ్చర్యపోతూ పలకరింపుగా నవ్వుతూ లోపలకు వచ్చాడు రాజు. అతని ముఖంలోని అలసటను గమనించి వెంటనే ఫ్రిజ్ వేపు నడిచింది. ఎంత వేళకానివేళ అయినా స్వీట్లు, కార్బొనేటెడ్ కూల్‌డ్రింకులు ఇస్తే కాదనలేడు అతను.

"స్నానం చేస్తావా ?" ట్రిపుల్ బెడ్రూం ఫ్లాట్లో తల్లీ తండ్రీ ఉన్న గది దూరమే అయినా గుసగుసల్లోనే మాట్లాడింది రాధిక.

"చెయ్యాలని ఉంది... కానీ" ఆమె అందిస్తున్న బాదుషాను కొరుకుతూ "అస్సలు ఓపిక లేదు. తెలుసా... ఒకే రోజు మూడు సిటీలు తిరిగాను. చెన్నై, ముంబై.... అండ్ నౌ హోం" కొత్త సాహసం చేసినట్లు మురిసిపోతూ షర్టు విప్పాడు.

"ఏంటంత బిజీ బిజీ?" అతని నడుము పక్కన పేరుకుంటున్న కొవ్వును గమనిస్తూ "కొంచెం ఎక్సర్ సైజ్ కూడా చేయాలి" అంది.

"ఇదిగో... నేను నీ పేషెంటు కాను. ఆ డాక్టరు చూపులు చూడక" అంటూ టవల్ కట్టుకున్నాడు.

అతని స్నానం కోసం గీజర్ ఆన చేసి నీళ్ళలో వేడిని వేళ్ళతో చూడగానే అంతసేపూ వేధించిన జ్ఞాపకాల బరువంతా దిగిపోయినట్లనిపించింది ఆమెకు.

"అనుకున్నదానికంటే ఇన్వెస్ట్‌మెంట్ ఎక్కువయ్యేట్లుంది. కనీసం ఇంకొక కోటిన్నర. అంతా ఆ రాంకుమార్ వల్ల. అతనికి ఓన్‌గా వెంచర్ చేసేంత ధైర్యం లేదు, మధ్యలో డ్రాప్ అవుతాడు అని అప్పటికీ నేను అంటూనే ఉన్నా.... సంపత్ మరీ మరీ రెకమెండ్ చేసాడు... ఇప్పుడు మేమిద్దరం భరించుకోవాలి ఆ డెఫిసిట్. ఇట్లాంటప్పుడు ఏదైనా లీగల్ పాసిబుల్ వస్తే లోన్లు కూడా దొరకవు..." తనకే చెప్పుకుంటున్నాడో ఆమెకే చెబుతున్నాడో కానీ, రాజు మాటల్లో విషయం ఆమెకు అంతగా అర్ధం కాలేదు.

మొత్తానికి డబ్బుదే కదా సమస్య తీరనిదేమీ కాదుకదా అనిపించింది.

"ఇంక వెలుపలకు రా.. నేను స్నానం చెయ్యాలి అనుకుంటుంటే నువ్వు నీళ్ళతో ఆడుకుంటున్నావా. వెళ్ళి నిద్రపో. పొద్దున సర్జరీలేం లేవా?" అంటూ ఆమెను లాగేస్తూ షవర్‌లోకి దూరాడు రాజు.

"రోజూ సర్జరీ అంటావేంటి...." ఆమె ఇంకా ఏదో అనబోయి షవర్ చప్పుడులో అతనికి వినబడవు అని ఊరుకుంది. నిద్రపోదామని ప్రయత్నించింది. గడియారంలో మూడున్నరకు జారిపోతోంది కాలం. రేపు మళ్ళీ చె కలుస్తాడా? వివేక్ రిపోర్ట్‌లు ఏం వస్తాయో? ఆ వేపున ఆలోచించకూడదు అనుకుంది. చావును తరిమి కొట్టడమే కాకుండా మూడ్ మారిపోయేందుకు కూడా ఏదయినా కనిపెట్టాలి మనుష్యులు.

"ఏంటీ ఇంకా నిద్రపోలేదా?" తల తుడుచుకుంటూ వచ్చాడు రాజు. అసలే తెలుపు మనిషి, ఒంటిమీద ఎక్కువ వెంట్రుకలు. నీళ్ళలో తడిసిపోయిన టెడ్డీబేర్ బొమ్మలా ఉన్న అతడిని చూసి ఫక్కున నవ్వింది.

"ఏంటి నవ్వుతున్నావ్? నా మ్యాన్లీనెస్ చూసి కుళ్ళుకుంటున్నావా?"

"వాట్?" అతని మాటకు అర్ధం ఏమిటో తెలియలేదు ఆమెకు.

అతనికి అర్ధమయ్యింది దానికి అర్ధం లేదని.

"రాధీ... ఇఫ్ యు డోంట్ మైండ్" మెల్లగా పరుపు మీద ఆమె వేపు వాలాడు. అతని శరీరం నుంచి ఉత్తేజం కోరుతున్న అలసట గుబాళించింది. అతని చేతులకు అనువుగా సర్దుకుంది రాధిక.

"ఇక్కడకు వచ్చాక డిఫరెంట్‌గా కనిపిస్తున్నావ్ నువ్వు" చెవిపక్కన మాట్లాడేప్పుడు కూడా గుసగుసలాడటం తెలియదు అతనికి. ఏదో కాన్ఫరెన్స్‌లో ఉన్నట్లు స్పష్టంగా చెబుతాడు. అతని మోచేతుల మీది వెంట్రుకలను స్పృశిస్తూ, వెంటాడే ఆలోచనలను దూరం చేసుకుంది రాధిక.

ఆమెతో ఉంటూ మధ్య మధ్య శారీరిక సుఖంలో కళ్ళు మూసుకున్నాడు రాజు. చాలా మంది కనిపించారు అతనికి. ఎయిర్ హోస్టెస్. సినిమా హీరోయిన్. బిజినెస్ అసోసియేట్ వాళ్ళ భార్య. మధ్య మధ్యలో రాధిక కాస్తంత సుఖం. ఆమెకూడా మధ్య మధ్యలో కళ్ళు మూసుకుంది. ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. సుఖంలో శూన్యం. బయాలజీ ప్రకారం జరగాల్సింది జరిగింది.

"ఓ..అయామ్ సారీ. ప్రొటెక్షన్ ఏమీ తీసుకోలేదు" అలిసిపోయి పక్కన వాలాడు రాజు.

వేల వేల మగకణాలు తనలోని ఆడతనం కోసం కొట్టుకుంటున్నట్లనిపించింది రాధికకు. "ఇట్స్ ఓకే" తలగడకు ఒరుసుకోకుండా జుత్తు సర్దుకుంది.

"అది కాదు. ఇఫ్ సంథింగ్ హ్యాపెన్స్...." ఆమె కళ్ళలోకి చూసీ చూడక తడబడ్డాడు రాజు "పిల్లలు ప్రాబ్లం కాదు. బట్ ఆర్యూ రెడీ టు ఫేస్ ఇట్ అగైన్" సానుభూతిగా ఆమె భుజం పై చేయివేసాడు.

"స్టాపిట్ రాజూ. మాటిమాటికీ గుర్తుచెయ్యకు" కడుపులోపల మెరమెరలాడుతున్న భయాన్ని నొక్కుకుంది.

"అరే నేనేమన్నాను. ట్రయింగ్ టు బీ హెల్ప్‌ఫుల్" ఆమె భుజం మీద చేయి వేసి తనవేపు తిప్పుకున్నాడు రాజు. నాలుగు కళ్ళ మధ్య చూపులు నలిగాయి.

"ప్లీజ్ రాజూ... యు కెన్ నెవర్ అండర్ స్టాండ్ లూజింగ్ ఎ ఛైల్డ్ గ్రోయింగ్ ఇన్సైడ్ ఈజ్ సో. సో..." ఇక చెప్పలేక "అవన్నీ ఎప్పుడూ గుర్తు చేయకు" అంది రాధిక.

"రియల్లీ సారీ. ఐడింట్ మీన్ టు హర్ట్. బట్... ఏం జరిగినా 'ఫేస్' చెయ్యడానికి మనం సిద్ధంగా ఉండాలి కదా. రిస్క్ ఎసెస్‌మెంట్ తప్పు కాదు కదా" అతని మాటలు ఇక వినకూడదన్నట్లు ధ్యాస మరిలించేసింది రాధిక. కంప్యూటర్ ప్రోగ్రామర్లతో ఎక్కువసేపు గడిపితే మనిషి ఇలానే అయిపోతాడేమో. రిస్క్ అసెస్‌మెంట్స్. ఇన్‌ష్యూరిటీలు... తెగే మృదువైన మనసును అర్థం చేసుకుంటాయా?

రాజు ఇంకా ఏమిటో చెప్పాడు కొంత సేపు. యాంత్రికంగా ఊ కొట్టింది రాధిక. మళ్ళీ కావాలి.. మూడ్ మార్చే టాబ్లెట్.

పోనీ కాసేపు అతనితో మళ్ళీ సుఖం పొందితే?

తనంటే తనకే చిరాకు వేసింది రాధికకు. ఏమవుతోంది తన శరీరం? మనసు, ప్రేమ ఏమీ లేకుండా 'మేటింగ్'? జంతువు. మనిషి జంతువు.

✡ ✡ ✡

"మేటింగ్, రీ ప్రొడక్షన్ అంతా జువాలజీ కదా. అందులో సైకాలజీ ఏం ఉంటుంది?" సంవత్సరాల క్రితం చె వాదన, అందుకు అతడిని తాను తిట్టడం ఆమెకు గుర్తుకు వచ్చింది. ఎంత తేలికగా అనేసాడు, అంతటి మాట? వేళ్ళ మధ్య నశించిపోతున్న ఒక సిగిరెట్ పట్టుకుని పెద్ద భావకుడిలా సముద్రాన్ని చూస్తూ, ఇలాంటి మనసులేని మాట? అలల వెనుకకు పడిపోతున్న సూర్యుడి వెలుగులో అతని దవడలు సహారా ఎడారికి 'సాంపిల్స్'ల అనిపించాయి ఆమెకు. అరచేతుల్లో స్పృశించాలనే కోరికను అణుచుకుని

"మరి మనిషికెందుకు ఈ కట్టుబాట్లు? ఒక మగాడు ఒకే ఆడదానితో ఎందుకు ఉంటున్నాడు?" అతను గమనించకుండా ఇసుకలో కాస్తంత అతనివేపు జరిగింది రాధిక

"అవునా అలా ఉంటున్నారా మగాళ్ళు... ఎప్పటి నుంచి?" అతని చూపులో వెక్కిరింత ఆమెకు అర్థమయ్యింది.

"అఫ్‌కోర్స్. మీ మగాళ్ళకు అంత సిన్సియారిటీ ఎక్కడ ఉంటుందిలే? ఒకరికే కమిటెడ్ ఉండటం ఆడవాళ్ళకే తెలుసు"

"మీ ఆడవాళ్ళకు కదూ" మీ...ను సాగదీస్తూ నవ్వాడు చైతన్య. కోపం తన్నుకు వచ్చింది ఆమెకు.

"అవును 'మా' ఆడవాళ్ళే. ఏం అలా అనకూడదా?"

"లక్షణంగా అనొచ్చు. మహిళాలోకానికి లీడర్ కదా నువ్వు" తమవేపు గుడ్లప్పగించి చూస్తున్న టీనేజ్ పిల్లల వేపు తీక్షణంగా ఓ చూపు విసిరి బెదిరించాడు చైతన్య. అతని సంరక్షణ నచ్చి ఇసుకలో ఇంకొక్క రేణువంత దగ్గరగా జరిగింది ఆమె.

"అక్కడ దూరంగా ఉన్నారు చూడూ" సముద్రం వేపు వీపులు తిప్పుకుని మొక్కజొన్న కండెలు అమ్ముకుంటున్న ఒక జంటను చూపించాడు చైతన్య. "వాళ్ళు భార్యాభర్తలే అంటావా?" చనువుగా రాధిక భుజం మీద చేయివేస్తూ అడిగాడు.

కళ్ళను టెలిస్కోపులా సాగదీసుకుని గమనించింది రాధిక. ఇసుకపోత పోసిన శిల్పంలా ఉంది ఆమె... కరుకుగా, వేడిగా. ముఖమమతా గంటుపెట్టుకుని జొన్న పొత్తులను సరిగా వొలవనందుకేమో అతడిని తిడుతోంది. అతనేమో నవ్వుతూనే బీడీకాలుస్తూ సరేసరేనంటున్నట్లు తలవూపుతున్నాడు. హఠాత్తుగా విసుగువచ్చినట్లు ఆమె అతడి చేతిలోంచి కంకీలు లాగేసుకుని, వాటితోపాటు అతని పెదాల మధ్య నుంచి బీడీ కూడా లాగేసుకుని పారేయబోతూ ఒకసారి చుట్టూచూసింది. ఎవరూ చూడట్లేదని నిర్ధారించుకుని, సముద్రం వేపు తిరిగింది. ఆమె ముఖం పక్కనుంచి దట్టమైన పొగ మేఘం జారింది. ఆమెను బ్రతిమిలాడుతున్నట్లు అతను ఆమె భుజం మీద చేయివేసాడు... ఒదిలించుకుంటున్నట్లే నటిస్తోంది కానీ ఆమె అతనికి దూరం జరగడంలేదు.

"ఖచ్చితంగా కపుల్ వీళ్ళు" బుగ్గలు వేడెక్కుతున్నట్లు అనిపించడంతో అరచేతులతో కప్పుకుంది రాధిక.

ఆమె సమాధానం తనకు తెలుసన్నట్లు నవ్వాడు చైతన్య. "ఏంటి కాదా?" కళ్ళు విప్పార్చుకుంది రాధిక.

గుండెలో అలలు రేగినట్లు పులకించాడు అతను.

"అదిగో అసలే ఈవినింగ్ చాలా రొమాంటిక్‌గా ఉంది. నువ్వు ఇలా ప్రొవొకేటివ్‌గా చూసావంటే నా బ్రహ్మచర్యం భగ్గుమంటుంది" ఆమె కళ్ళల్లోకే మాటలు వదిలాడు. రెప్పలు వాల్చేసి ఇసుకలో వేళ్ళు కదిలించింది ఆమె

"ఇంతకీ చెప్పు... వాళ్ళు హజ్బెండ్ అండ్ వైఫ్ కాదా?" ఇంకా సముద్రం వేపే చూస్తున్న ఆ మొక్కజొన్న అమ్ముకునేవారివంక తలతిప్పింది రాధిక

"అవుననుకో... కాకపోతే ఆమె ఎవరికో వైఫ్. అతను వేరేవాళ్ళ హజ్బెండ్"

"వాట్? నిజ్జంగా?"

"ఒట్టు" ఆమె తలమీద మెల్లగా చేయి నొక్కాడు అతను. అతని స్పర్శ నచ్చుతున్నా తొలగించుకుంది ఆమె

"నీకెలా తెలుసు?"

"అబ్బా ... లీవిట్... ఇంకొకళ్ళ పర్సనల్ విషయాలెందుకు?"

"ఆ బుద్ధి అసలు వాళ్ళను చూపించి కొశ్చిన్ వేయకముందు ఉండాలి. చెప్పు... నీకెలా తెలుసు"

"చూడు చూడు నీ క్యూరియాసిటీ... అంతా ఆడబుద్ధి"

"ఇంకోసారి అలా అన్నావంటే వెళ్ళిపోతా"

వాళ్ళిద్దరి నీడలూ కలిసేపోతున్నాయి.

"మీ హాస్పిటల్ లో ఫోరెన్సిక్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో శవాలు కోసే సైదులు ఉన్నాడు కదా... అతని వైఫ్ ఆమె"

చైతన్యను తాను చూసిన మొదటి రోజు గుర్తుచేసుకుంది రాధిక. వాళ్ళ కుటుంబ విషయాలన్నీ ఇతనికెలా తెలుసో? ఆ మాటే అడిగింది.

"అబ్బా... ఒకసారి ఆ సైదులకు ఏదో యాక్సిడెంట్ అయితే రేర్ బ్లడ్ గ్రూప్ కాబట్టి దొరకలేదు... నాకు తెలిస్తే నేను వెళ్ళి..."

"ఏ గ్రూప్"

"ఏబీ నెగిటివ్"

"అయ్యో... అయితే కష్టం కదా.... నీకెప్పుడైనా అవసరం అయితే..."

"ఛల్ హట్! ఇంకొకరి రక్తంతో నాకేంటి అవసరం"

"అలా అంటే ఎలా సార్. మనిషికి మనిషితో అవసరం రాకుండా ఉంటుందా. అసలే మీరు చే గువెరా వారసులు"

"వారసులేంటి? అభిమాని. ఫాలోయర్"

"ఏదో ఒకటి. రక్తం చిందించే ఉద్యమాలు ఏమేం చేస్తావో. అప్పుడు మళ్ళీ నీకు బ్లడ్ ఎక్కించాలంటే నాకే కదా తిప్పలు"

"మరి అయితే ఆ తిప్పలేవో నువ్వే పడి... ఏ ఆర్టిఫిషియల్ బ్లడ్‌లాంటి వస్తువో కనుక్కో"

"వద్దుబాబోయ్. ఇప్పటికే నేను కనుక్కోవాలనుకుంటున్న విషయాలు ఎక్కువయిపోయాయి. ఏయ్ ఏయ్ టాపిక్ మార్చొద్దు... ఇంతకీ ఆమె వేరేవాళ్ళ వైఫ్ అని నీకు తెలుసు... సరే. మరి అతని గురించి ఎలా..."

"తెలుసుకోలేకపోతే ఉండలేవా? ఆడబుద్ధి. ఆగాగు... అంత కోపంగా చూడకు. చూడు సూర్యుడు కూడా భయపడి సముద్రం కిందకు వెళ్ళిపోతున్నాడు"

ఉక్రోషంతో అతని భుజం గిల్లింది రాధిక. చీమకుట్టినట్లు తుడిచేసుకున్నాడు చైతన్య.

"అతను అదిగో ఆ పక్కనే ఇంకో బండి ఉందే.. దానిమీదే చేపలు కాల్చే ఆమె ఒకతుంటుంది. ఆమె అతని వైఫ్" అటువేపు చూస్తున్న రాధికకు కప్పేసిన ఒక బండి కనిపించింది కానీ అక్కడే చేపలూ లేవు, కాల్చి అమ్మే ఆవిడా లేదు. చైతన్యవేపు అనుమానంగా చూసింది.

"ఆమె రాలేదు ఏమీ అని అడగకు. నాకూ తెలీదు. బహుశా పెళ్ళాం రాలేదు కాబట్టే అతను ఈవిడితో రెచ్చిపోతున్నాడేమో" ముసురుకుంటున్న చీకటితో పుట్టుకొస్తున్న చిన్న చిన్న పురుగులను విదుల్చుకుంటూ అన్నాడు చైతన్య.

"తప్పు కదా" ముచ్చటగా, భావకులలా సముద్రం వేపు చూస్తూ ఉన్న ఆ జంటను చూస్తూ అంది రాధిక.

"మనము కూడా హజ్బెండ్ అండ్ వైఫ్ కాదు కదా మరి... ఇక్కడ" ఆమె భుజం మీద చేయిని ఒత్తిగిస్తూ చెవుల్లో గుసగుసలాడాడు చైతన్య.

'కానీ అవుతాం కదా. ఫ్యూఇయర్స్‌లో" నమ్మకంగా అతని కళ్ళలోకి చూసింది. శరీరమంతా కరుకుగానే ఉన్నా అతని కళ్ళు మాత్రం పసిగానే ఉంటాయి. "వాళ్ళూ అవుతారేమో... మేబీ రీమ్యారేజ్ చేసుకుంటారేమో.... మనకేం తెలుసు" ఆమె చెవుల మీద వాలిపోతున్న కొన్ని వెంట్రుకులను మెల్లగా జరుపుతూ అన్నాడు

"డైవోర్స్ ఇస్తారా ఆల్రెడీ ఉన్న స్పౌజెస్‌కు?"

"ఇదిగో నన్ను యక్షప్రశ్నలు వెయ్యకు. వాళ్ళకేమైనా రిజిస్టర్డ్ మ్యారేజెస్, కోర్టులూ, ఆస్తుల గొడవలూ ఉంటాయా? ఉంటేగింటే పిల్లలుంటారేమోగానీ, అయినా పెద్ద బయాలజీ అంటే పడి ఛస్తావ్. ఒక మేల్ ఫీమేల్ కలిసి ఉండాలంటే ఇవన్నీ అడ్డమా? అసలు అది చెప్పడానికి వాళ్ళను నీకు చూపించి ఈ మంచి ఈవినింగ్‌ను నా పాలిట ఎగ్జాం టైం చేసుకున్నాను"

"అంటే.. అంతా బయాలజీనే కానీ సైకాలజీ ఏం లేదు అంటావా?" కోపంగా అతన్నుంచి కాస్త జరిగింది. "అలా అయితే నీకు నేనెందుకు? ఇక్కడ చాలా మంది 'ఫీమేల్స్' ఉన్నారు కదా"

"ఎగ్జాట్లీ! అదే నాకూ అర్థం కావట్లేదు. వాళ్ళందరితో ఉండకుండా నీతోనే ఎందుకు ఉన్నానా అనేదే పజిల్‌గా ఉంది. పోనీ వాళ్ళతో ట్రై చేద్దామా అంటే నన్ను సముద్రంలో తోసేస్తారేమో అని భయం"

"ట్రై చేసి చూడు. వాళ్ళు కాదు నేనే నిన్ను తోసేస్తా" ఈసారి కోపంగా అతనికి దగ్గరైంది.

"హబ్బా" అతను మత్తుగా మూలిగాడు

"ఏమయింది?"

"నీకు అస్సలు ఏమీ తెలియదు. ఇక్కడ ఇలాంటి వయసులో ఉన్న మగాడు ఉన్నాడు. పైగా అతనికి రొమాంటిక్ బుద్ధులు ఎక్కువ. అలాంటివాడికి దగ్గరగా జరిగేప్పుడు కాస్త కేర్‌ఫుల్‌గా నీ శరీరంలోంచి సాఫ్ట్ సాఫ్ట్ అందాలు కొన్ని తగలకుండా జరుగుదాం అనే సెన్స్ లేదు కదా" అన్నాడు ముఖమంతా చిలిపిగా నవ్వు పులిమేసుకుని.

ఎద ఝల్లుమంది రాధికకు. ఛాతీ చాటునుండి అతని గుండె తన గుండె తలుపు తడుతున్నంత దగ్గరగా వినిపించింది. మధ్యలో ముడుచుకుపోయిన కాసిని గుడ్డముక్కలు ఏం అడ్డుకుంటాయి? చున్నీ సర్దుకుంటూ దూరం జరగబోయింది.

"రాధీ... ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్" హోరుమంటున్న అలలలోంచి అతని గుసగుసలకోసం చెవులు రిక్కించింది రాధిక.

"ఏదో ఒకటి తొందరగా ఆలోచించుకో..." అతను తనకు దగ్గరవుతుండడం గమనించి బిగుసుకుపోయింది. ఆమె కాలివేళ్ళ మధ్య ఇసుక ఇరుక్కుపోయి జారిపోజూస్తోంది.

"పెళ్ళి గిళ్ళి ఏం చేసుకునైనా సరే... వి విల్ గో టు సం బ్యూటిఫుల్ ప్లేస్. ఏదైనా దీవి వెదుకుదాం. అక్కడ సముద్రం దగ్గర ఇల్లా కాదు. న్యూడ్‌గా..." ఆమె పులకరింతను అదుపు చేసుకుంటున్నా వీపులో చిన్నపాటి కంపనలు మొదలయ్యాయి. అతని చేతిలోని ఆరాటంలోని వణుకులో అవి కలిసిపోయాయి.

"వెన్నెల్లో... సముద్రం ఒడ్డున.. వి విల్ మేక్ లవ్.. ఏం ఒద్దా" ఇక వినలేనట్లు అతడి ఛాతీమీద చేతులతో కాస్త నెట్టింది.

"అబద్ధాలాడకు. నీకూ తొందరగానే ఉంది కదా" అతని అల్లరి సముద్రంలా ఎగసిపడింది.

✡ ✡ ✡

"ఆఁ రాజూ చెప్పడం మరచిపోయానూ.. " చిక్కటి పరదాలను ఛేదించుకుని పొద్దుటి ఎండ నేలమీద పడిపోతోంది.

"ఎవరూ?" దుప్పట్లో రాని నిద్రను, పోని అలసటనూ పోట్లాడుతూ అడిగాడు రాజు

అద్దంలోంచి అతనివంక చూసింది రాధిక. చైతన్య అనే పేరును అతను మరచిపోయే అవకాశమే లేదే? ఒక్కోసారి తెలిసీ తెలియనట్లు, గుర్తుకు వచ్చినా రానట్లు నటిస్తారు చాలామంది. రాజు పద్ధతి అదేనేమో అని అతడి ముఖాన్ని స్పష్టంగా చూసేందుకు వెనుదిరిగింది. అతని అయోమయం నిజమే అనిపించింది.

"అదే. 'నా ఫ్రెండ్' చై...త.... న్య" ఎంత ఎదిగిపోయావు? అతడిని ఫ్రెండ్ అని ఎంత సులభంగా అనేసావు? ఘోష పెడుతున్న అంతరాత్మను గొంతులో పిసికేస్తూ చెప్పింది రాధిక

"ఓహ్" రాజుకు నిద్రమత్తు వదిలిపోయింది

"ఆ చైతన్యేగా?" అతని కళ్ళు ఆమెలోకి దూసుకెళ్ళాయి

"అవును" ఆమె చూపులు తట్టుకున్నాయి

ఇక చూసుకోలేక ఇద్దరూ చెరో వేపు తిరిగేసారు. అతడు సిగిరెట్ పెట్టె అందుకున్నాడు. ఆమె హ్యాండ్ బ్యాగ్‌లో అబద్ధపు వెతుకులాట మొదలెట్టింది. ఇంకా ఏం చెబుతావో చెప్పమన్నట్లు అతను భారంగా నిట్టూర్చాడు.

"వాళ్ళ అబ్బాయిని తీసుకు వచ్చాడు" హ్యాండ్ బాగ్ జిప్‌ను వేసి, మళ్ళీ తెరిచింది రాధిక

"ఓ! అతని పెళ్ళెప్పుడయ్యింది?" సిగిరెట్ పొగలో అతని వెటకారం ఎగిరిపోయింది

"ఏమోలే. అన్నేళ్ళు అమెరికాలో ఉన్నాం కదా. మనకు ఇక్కడ ఏమీ తెలీట్లేదు" అతనే సమాధానం చెప్పుకున్నాడు

"ఆ అబ్బాయికి బ్రైన్‌లో ఏదో ప్రాబ్లం అనిపిస్తోంది" వివేకానందను గుర్తుకు చేసుకోగానే ఆమె బెదిరింది.

"అయ్యో! ఎనీథింగ్ సీరియస్?" నిజంగానే బాధపడ్డాను రాజు

అతనివేపు ఇప్పుడు మనస్ఫూర్తిగా చూసింది ఆమె.

"ఈ వేళ రిపోర్ట్స్ వస్తాయి. క్యాన్సర్ ఏమో అని డౌట్‌గా..." ఇక చెప్పలేకపోయింది.

"సీరియస్ కాదు కదా.. ఐమీన్... బ్రతుకుతాడుకదా" మళ్ళీ సిగిరెట్ పీల్చేసాడు రాజు. అతని వేపు చురచురా చూసింది. లాప్‌టాప్ అందుకుంటున్నాడు అతను. కంప్యూటర్ మాటలే కానీ భావాలు ఉంటాయా? బై చెప్పి బయలుదేరింది. అతను అలా అనకుండా ఉండాల్సింది. ఎంతైనా పాపం ఒక ప్రాణం కదా. ఏమో! చైతన్య వాళ్ళ అబ్బాయి కాబట్టి అలా అన్నాడా? లేదు లేదు... ఎవరి గురించైనా అతను అంతే. 'రెండు పిల్లలు' అని వస్తువులకూ మనుష్యులకూ తేడా తెలీని రకం. కానీ ... కనీసం ఈ అబ్బాయి గురించి అయినా... మంచిగా అనొచ్చు కదా. ఎంతైనా చైతన్య అబ్బాయి కదా. ధ్యాసలోనే డ్రైవ్ చేస్తూ హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళగానే ల్యాబ్‌కు డయల్ చేసింది రాధిక. వివేకానంద రిపోర్ట్స్ బావుంటే చాలు!

అట్టే ఏ దేవుడినీ నమ్మకపోయినా చాలామందిని మొక్కుకుంది కొన్ని ఘడియల్లోనే. ప్రవీణ్ కోసం ఫోన్ చేసిన క్షణం అచ్చంగా ఇలానే అనిపించిందేమో. కొన్ని సార్లు వినబోయే మాట ముందే తెలిసిపోతుంది. ఆమె అనుమానం తప్పు కాలేదు. వివేకానంద పసి మెదడులోని రక్తనాళాల అంచున కేన్సర్ పాకుతోంది. రిపోర్ట్‌లోని పేరును నిర్వేదంగా చూసింది రాధిక 'జువెనైల్ ఆన్జియోమా'

అందులోనూ ఒక అరుదైన రకం. అతి త్వరగా తాను ఆక్రమిస్తున్న మనిషిని ఏ స్థితికైనా నెట్టేయగల దుర్మార్గం ఉన్న చీడ.

✡ ✡ ✡

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!

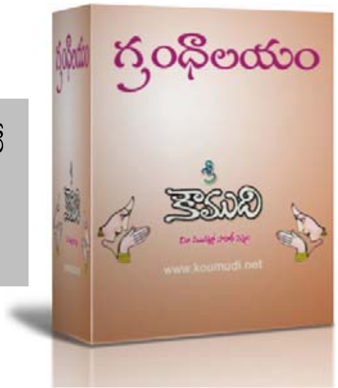

Click here to go to KOUMUDI Library